

inderst inde dømmer om Resultatet af Udviklingen og om vore Tilstande i det hele. Det var jo dog et ganske andet Lykkeland, De i Deres Ungdoms Tro og Begejstring drømte om — og fik saa mange andre til at haabe paa.«

Enslev havde hørt paa hende med sit vildeste Mulm i Blikket.

»Tilstandene?« sagde han. »Dersom De tænker paa det fejge og lumpne Forræderi, vi nu er Vidne til, saa har De selvfølgelig Ret. Det var ikke en saadan Usselhedens Guldalder, jeg i sin Tid »drømte« om — som De saa ægte kvindeligt udtrykker Dem. Ikke i mine uhyggeligste Fantasier har jeg tænkt mig fromladne Marekatte af Provst Brobergs Kaliber som Resultatet af Udviklingen. Jeg stræbte engang efter at vække et sovende Folk og gøre det til det frieste og mandigste i Verden. Jeg vilde forsøge igen at skabe en Ungdom i dette lille Oldingeland . . . Men det skal jeg forresten ikke komme nærmere ind paa. Kun vil jeg sige Dem, Fru Abildgaard, hvad jeg allermindst har troet at skulle opleve. Det er, at De, som var gift med min mangeaarige Ven og politiske Medarbejder, hvem jeg vel kun har gjort godt . . . at De, hans Kone, vilde stille Dem til Disposition for mine Fjender. Og det paa et Tidspunkt, da alt fejgt og lumpent Pak i Landet rotter sig sammen imod mig. En saadan Utaknemlighed vilde